

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΜΥΡΕ'ΙΤ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Ο πλοίο είχε σηκώσει πια την άγκυρά του. Το μικρό πλάνε κι' άσπρο σήμα της άπαρσεως είχε κατεβή από τον ιστό της πλώρης. Την ίδια στιγμή ένα σωρό λευκά περιστέρια, από το λιμάνι και το κατάστρωμα άπλωσαν τα φτερά τους προς τ' άπειρο, στέλνοντας τον τελευταίο χαιρετισμό εκείνων που φεύγαν κι' εκείνων που μέναν στο λιμάνι. 'Η μουσική του πλοίου έπαιζε ένα εθιμικό έμβατήριο.

Όλοι γελοΐσαν, μα τα μάτια τους θάλωσαν από τα δάκρυα του χωρισμού.

— 'Ρεβονάρ !

— Καλή αντίμωσι !

— Καλό ταξίδι !

Και τα λευκά μαντήλια κουνιόντουσαν στον άέρα, διέγραφαν παράξενα σχήματα κι' άποχαιρτούσαν τ' αγαπημένα πρόσωπα που φεύγαν από τη Χάρη. Το λευκό υπερωκέανό, χωρίς κανένα θόρυβο, είχε άρξει να γλιστρήει τώρα στα γαλάζια κύματα. Ένα σμήνος γλάφων έτρεξε μπροστά του, πετούσε πάνω από αυτό το λυπημένο πλήθος των ανθρώπων, βουτούσε στη θάλασσα και χανόταν στο βάθος του ορίζοντα, προς τις γραμμές των μεγάλων ταξειδιών.

Τώρα καταλάβαινε ο δούτογος ο Πιέρ πόσο τραγική είνε η στιγμή του άποχωρισμού. Νοιώθει κανείς την καρδιά του να ματώνει, τα μάτια του να ποτίζουν από την έπίμονη προσπάθεια κι' αισθάνεται το σώμα του τοσικομένο από την αγωνία και τη θλίψη. Αισυνάίσθητα ο Πιέρ άπλωσε το χέρι του με το λευκό μαντήλι προς το πλοίο. 'Ο άνεμος το κυμάτισε σ' έναν χαιρετισμό. Ένα μικρό τρυφερό χέρι του άπάντησε άμέσως. Το έδρε να διαγραφεί λευκά τότε πάνω από το γοητευτικό κεφάλι με τα όλοξανθα μαλλιά και να κινήται άπελπιμένα...

Ζόζεφιν ! Φώναξε δυνατά μ' ένα κλάμμα στη φωνή ο Πιέρ. 'Ρεβονάρ Ζόζεφιν !

Το λευκό μαντήλι σπάθηκε άναποδοίσο. Αυτή ή φωνή είχε φτάσει ως το πλοίο σάν την τελευταία κραυγή ενός έτοιμοθάνατου. 'Ηταν πνιγμένη, σκληρή, άγρια. Δεν είχε τίποτε τ' ανθρώπινο. Έρείνων που έφυγε να βρισκωνται κοντά στον Πιέρ άνατρίχισαν. Είχαν διακρίνει πάνω στη χλωμάδα του προσώπου του το θάνατο.

Ναι, ο Πιέρ είχε άποφασίσει να πεθάνει. Μόλις το υπερωκέανό θα χανόταν στο βάθος του γαλάζιου ορίζοντα θα στήριζε το πιστόλι του στον κροτάφο του και θα τραβούσε τη σκανδάλη. 'Ετσι θα γλύτωνε από το μαρτύριο της νοσταλγίας. 'Η Ζόζεφιν ήταν γι' αυτόν, τι είχε σ' αυτό τον κόσμο. Την αγαπούσε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς του. Και να τώρα που ή όμορφη περιπέτεια του που είχε άρξει τόσο περιεργα μ' είχε ένα σωρό παραδοξα περιστατικά τελειώνει τόσο κοινά, τόσο άδιάφορα σάν όλες τις περιπέτειες των περιηγητών.

Κανείς δεν θα μπορούσε να τον βρει άωστη ή Ζόζεφιν δεν θα τον ξεχνούσε. Κι' αυτή ακόμη ή ίδια, μ' όλες τις ύποσχέσεις και τα λόγια που του είχε πει, ώστόσο δεν ήταν βέβαιη για το αίσθημά της. Ναι, ήταν χίλιες φορές προτιμότερο να τελειώνει αυτή ή ιστορία με μια πιστολιά.

Κι' ο Πιέρ μ' αυτές τις σκέψεις έπαινε την κυρία λαβή του περιστρόφου του, δεν το υπερωκέανό χανόταν σιγά, σιγά από το λιμάνι.

Σαφνικά εκεί που είχε προσηλωμένο το βλέμμα του στο κατάστρωμα του πλοίου 'α έβλεπε την όμορφη σιλουέτα της Ζόζεφιν άνατρίχιασε ! Είλε άπότομα την αγαπημένη του ν' άκουμπά στην κουπαστή του πλοίου, να παραπιάτ και να πέφτει στη θάλασσα...

'Η καρδιά του πάγωσε από τον τρόμο. Κι' ο φόβος του μεγάλωσε ακόμη περισσότερο όταν άκουσε τις σειρήνες του υπερωκεανείου να ξεφωνίζουν δαιμονιμένα, ένα σήμα ν' άνεβαίνει βιαστικά στο κατάρτι και το πλοίο να σταματάει την ταχύτητά του.

— Μια γυναίκα έπεσε στη θάλασσα ! Άκουσε κάποιον να λέη δίπλα του.

Χωρίς να του ζητήσει συγγνώμη ο Πιέρ άρπαξε τα κυάλια που κρεμόντουσαν στο λαμύ του κι' έρευνήσε με άγωνία τη θάλασσα. Έκει κοντά, ανάμεσα από τις βάρες που έτρεχαν στον τόπο του δυστυχήματος είχε διακρίνει μια νέα μ' όλοξανθα μαλλιά να κολυμπά βιαστικά προς την ακτή.

Τότε ή καρδιά του πλημμύρισε από μια χαρούμενη συγκίνηση.

Τα μάτια του θάλωσαν από τα δάκρυα και μ' ένα ξεφωνητό χαράς βούτηξε στη θάλασσα.

Κολυμπούσε γρήγορα, μ' όλη του την δύναμη άδιαφορώντας άν δεν θα είχε το κουράγιο να γυρίσει πίσω. 'Ο μόνος σκοπός του ήταν να φθάσει μια ώρα άρχιτερα στην αγαπημένη του και να την σώσει από τον κίνδυνο. Αυτή ή προσπάθειά του ήταν ο καλύτερος τρόπος για να της άποδείξει την άγάπη του.

— Θεέ μου ! Σκεφτόταν. 'Εγώ είμαι ή άφορμή αυτού του τραγικού δυστυχήματος. 'Η δυστυχισμένη ή Ζόζεφιν θα ξεχάστηκε, θα έγειρε περισσότερο και θα έπεσε στη θάλασσα, καθώς ήταν άφωτισμένη στη σκέψη μου.

Κι' ή καρδιά του πήγαινε να σπάσει από την άπελπισία. Άδιαφορούσε για τα κύματα που του μαστιγώναν το πρόσωπο και του κούραζαν τα χέρια. Έπρεπε να φτάσει με κάθε θυσία ως την Ζόζεφιν και να την σώσει. Το μυαλό του γύριζε και τ' αυτά του άρχισαν να βουίζουν. Έκανε ακόμη μια προσπάθεια να προχωρήσει, μα το σώμα του βάρυνε σάν μολύβι. Σαφνικά ένα δυνατό χέρι του έσφιξε το λαμό. 'Ηταν ο θάνατος !

Σκεφτηκε τότε όλη τη ζωή του. Δεν άπορούσε καθόλου πώς του είχαν έρθει τόσο καθαρά όλ' αυτά στη μνήμη του. Θυμόταν με τις παραμικρές λεπτομέρειες, ένα σωρό ιστορίες των νεανικών του χρόνων. Και τέλος ή καρδιά του άρχισε να χτυπάει δυνατά. 'Η μορφή της Ζόζεφιν παρουσιάστηκε μπροστά του. 'Ετσι όπως την είχε

δεί την πρώτη φορά της γνωριμίας τους. Θυμόταν πολύ καλά ότι ήταν ένα γοητευτικό άπόγευμα στο Παρίσι στον κήπο του Λουξεμβούργου. 'Η Ζόζεφιν ήταν μόνη της. Διασκεδάζε κυττάζοντας τους νεαρούς έρωτευμένους που φιλιόντουσαν κρυμμένοι στα διάφορα αγγύματα, στα φυλλώματα των δέντρων μα και σ' αυτούς άκόμη τους πάγκους των δεντροστοιχιών. 'Ο Πιέρ χωρίς να έλπιζε ότι θα γνώριζε την σπάνια αυτή όμορφιά είχε καθίσει στο ίδιο καθίσμα του κήπου. Άλλωστε εκείνο τ' άπόγευμα δεν είχε καθόλου κέφι. Στην τσέπη του ύπληχαν μόνο λίγα φράγκα. 'Η φοιτητική ζωή του είχε περιορισθεί αυτόν τον τελευταίο καιρό στο έλάχιστο. Ούτε έπαιζε το άδειο πορτοφόλι του ήταν οι ρομαντικοί περίπατοι. Και να τώρα που του δινόταν ή ευκαιρία να γνωρίσει μια χαριτωμένη άγωνιστή. Αυτή ή ιδέα του καρφώθηκε από την ώρα που είδε έναν οδηγό τού Παρισιού στα χέρια της. 'Η όμορφη νέα φαινόταν ζένη. Ίσως Άγγλίδα, ίσως Άμερικανίδα. Μη ξεροντας τι να κάνει μέτρησε άλλη μια φορά τα φιλά που βρισκόντουσαν στην τσέπη του. Άπογοήτευσε ! 'Η περιπέτεια του φαινόταν καθαρά ότι θα μετεβόλετο σε τραγωδία. 'Ετοιμαζόταν λοιπόν να έγκαταλείψει το παγκάκι όταν ή νέα τον ρώτησε με μια χαριτωμένη άμερικανική προφορά... γιατί δεν ντρέπονται οι έρωτευμένοι !

Ή 'Ο Πιέρ γέλασε από την καρδιά του 'Επειτα προσπάθησε να της εξηγήσει πώς νοιώθουν οι Παρισινοί τον έρωτα. 'Η συζήτηση τόσο ένδιέφερε την Άμερικανίδα, ώστε γίνανε φίλοι. Όλο το βράδυ έμειναν μαζί. Την άλλη μέρα ο Πιέρ άναστάτωσε την κοσμοπολί και κατάφερε να βρη τα λεφτά που του χρειαζόντουσαν. 'Ετσι ήταν ήσυχος ότι δεν θα του συνέβαινε κανένα άπόροστο.

Με τη Ζόζεφιν έζησε δέκα ευτυχισμένες μέρες. Σ' αυτό το διάστημα δοκίμασε όλες τις χαρές που μπορεί να ικανοποιήσουν έναν τρελλά έρωτευμένο. Έπειτα συνόδευσεν την αγαπημένη του στη Χάρη, για να πάει το υπερωκέανείο που θα την οδηγούσε στη Νέα Υόρκη. Κι' όταν την είδε έτοιμη να φύγει στο λιμάνι, έπληνσε απότομα από το όμορφο όνειρό του. Κατάλαβε ότι γι' αυτόν ή ζωή πια δεν θα είχε κανένα ενδιαφέρον. Κι' είχε άποφασίσει να πεθάνει.

Να πεθάνει ! Τότε θυμήθηκε ότι βρισκόταν μέσ' στην θάλασσα, ότι είχε πέσει στο νερό για να σώσει την Ζόζεφιν κι' ότι είχε μωδιαστεί και κινδύνωνε να πνιγεί. 'Ερριξε ένα μάτι. γύρω του ήταν κανείς. Οι ναύτες του πλοίου είχαν γλυτώσει την επιβίβητα και τώρα το υπερωκέανείο συνέχιζε το ταξίδι του. Το είδε να χανέται στο πέλαγος.

— Ζόζεφιν ! φώναξε με θλίψη.

Μά ένα δυνατό κύμα τον χτύπησε στο πρόσωπο και τον βύθισε στο νερό.

'Ο Πιέρ χάθηκε μέσα στη θάλασσα, όπως ένα κομμάτι μολύβι. Κι' ή Ζόζεφιν δεν έμαθε ποτέ το οίκτρο τέλος του ανθρώπου που την έλάτρευε...

ΠΟΛ ΜΥΡΕ'ΙΤ

Όταν ήν είδε έτοιμη να φύγει στο λιμάνι...